

Det vilde være hende ubehageligt at tænke paa, at de to tilfældig igen kunde mødes. Hun forestillede sig nu, at dette virkelig var sket, og at Per derved selv havde indset, hvor trykkende dette Forhold kunde blive. At han endnu ikke havde udtalt sig nærmere om Grunden til sin forandrede Bestemmelse, og at han i det hele følte sig lidt genert overfor hende, forstod hun i saa Fald godt.

Men en Udvej maatte der med alt dette findes. I Rimalt kunde de ikke blive boende uden Fare for at styrte sig i Gæld. Hun havde allerede nogle ubetalte Regninger, som pinte hende, men som hun foreløbig ikke havde villet omtale for Per, der for Tiden havde nok af Plager, Stakkel! En anden Grund til hans Uro saae hun netop i Bekymringerne for deres Fremtid; og det gjorde hende saa ondt, at hun ikke kunde hjælpe ham med et godt Raad.

En Eftermiddag holdt en Rytter udenfor Gaarden og bad om at faa Per i Tale. Inger, som var beskæftiget nede i Kælderen og herfra ikke kunde se den Fremmede, genkendte dog øjeblikkelig Stemmen. Det var den unge Proprietær Brück. Hvad vil han her? tænkte hun forbavset og lidt urolig.

Han paa sin Side var ikke mindre overrasket over ikke at træffe Per hjemme. Da Inger var kommen tilstede og havde budt ham indenfor, forklarede han, at hendes Mand havde sat ham Stævne her i Anledning af et Opmaalingsarbejde, han havde foretaget paa Budderuplund. Han havde ønsket at jævnføre sine Resultater med Gaardens gamle Jordskyldskort, hvilke Hr. Brück derfor medbragte. Inger gjorde mange Undskyldninger og maatte en Tid sidde og underholde ham inde i Dagligstuen, hvad hun var meget ilde ved, blandt andet fordi hun skulde stryge noget Barnetøj og netop havde en Bolt i Komfurilden.

Hun begreb ikke, hvor Per blev af. Han havde været hjemme ved Kaffetid, og Vognen stod i Porten, saa han kunde ikke være langt borte.

Hvad der trykkede hende i Omgangen med Hr. Brück, var først og fremmest hans Stammen, der gjorde al Samtale med ham besværlig, saa meget mere som han selv var ret ulykkelig over